

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
9 У. 3665/18
Дана 05.06.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Руже Урошевић и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Еленом Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца К.К., држављанина Пакистана, са боравиштем у Центру за азил у Боговођи, на адреси Боговађа бб, чији је пуномоћник Радош Ђуровић, дипломирани правник из Невладине организације Центар за заштиту и помоћ тражиоцима азила из Београда, Улица Симе Игуманова број 14, изјављеној против тужене Комисије за азил, ради поништаја решења број: Аж-36-1/17, од 22.11.2017. године, у правној ствари азила, у нејавној седници већа, одржаној дана 05.06.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА**, **ПОНИШТАВА** решење Комисије за азил број Аж-36-1/17 од 22.11.2017. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поново одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, држављанина Пакистана, изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије – Дирекције полиције - Управе граничне полиције – Канцеларије за азил, број 26-850/17 од 19.09.2017. године. Наведеним првостепеним решењем, обуставља се поступак који се у Министарству унутрашњих послова Републике Србије води по захтеву за азил у Републици Србији, поднетом дана 20.06.2017. године, од стране држављанина Пакистана, К.К.-а, од оца А. Ј.-а, рођеног xxxxx7. године у месту К. А., Pakistan. Истим решењем, обавезује се именовани да, уколико нема други основ за боравак, напусти Републику Србију у року од 15 дана од дана правоснажности овог решења, као и да Канцеларији за азил врати личну карту за лице које тражи азил број .../17.

Тужбом поднетом Управном суду дана 28.02.2018. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа указујући да је у односу на њега обустављен поступак за азил у Републици Србији и наложено му да напусти земљу у року од 15 дана са разлога што наводно, без оправданог разлога, није обавестио првостепени орган о промени адресе боравка у року од 3 дана од дана настале промене. Међутим, указује да је чињенично стање непотпуно и нетачно утврђено, односно да је из утврђених чињеница изведен погрешан закључак у погледу чињеничног стања. Наглашава да није тачно да је променио адресу боравка, те да је због тога имао обавезу да обавештава Канцеларију за азил, већ указује да је са своје адресе боравка само кратко одсуствовао, при чему је одсуствовање уредно пријавио. Наиме, са адресе боравка јесте одсуствовао на начин да је дана 09.09.2017. године, отишао у Прихватни центар Прешево, ради учествовања у волонтерском програму социо-хуманитарне организације Католичке цркве "Caritas", а своје одсуствовање је пријавио првостепеном органу у складу са Правилником о кућном реду. Након краћег одсуствовања у Центар за азил у Боговођи се уредно и вратио и у истом и даље борави, што је неспорно. Наводи да ниједним својим поступком није дао повод тумачењу да се његово понашање има сматрати одустанком од захтева за азил, те да му се обустави поступак азила, јер није мењао адресу боравка већ се у складу са прописима уредио јавио и пријавио своје привремено одсуство у року од 9 дана. Појашњава да промена места боравка подразумева промену центра животних активности и померање целокупног животног деловања, а што у овој правној ствари није случај. Указује да тужени не прави разлику између промене адресе боравка и привременог одсуства дужег од 24 часа које се пријављује овлашћеном лицу у Центру за азил у складу са чланом 10. поменутог Правилника. Обзиром да је своје одсуствовање уредно пријавио службенику Комесаријата за избеглице и миграције Републике Србије, а што сматра неспорним међу странкама, то је сматрао да нема потребе да се о истом обавештава и Канцеларија за азил. Посебно наглашава да је све време био доступан државним органима који су пак дужни да Канцеларију за азил редовно обавештавају о својим евиденцијама, са ког разлога се поуздао да је Канцеларија за азил о томе обавештена и да нема потребе да предузима додатне кораке у том смислу. Оно што је у поступку спорно је да ли је тужилац пријавио одсуствовање у трајању од 3 дана или пак од 9 дана, односно да ли су се тужилац и службеник Комесаријата за избеглице и миграције разумели или је у недостатку преводиоца дошло до неразумевања. Тужилац тврди да је своје одсуствовање уредно пријавио те да му је службеник комесаријата потврдио да неће због тога имати никаквих проблема, са ког разлога је напустио прихватни центар оправдано верујући да је његово одсуство правилно регулисано. Указује да је у поступку спорна околност да је тужени сам извео доказе и утврдио чињенично стање уместо да решење првостепеног органа поништи и предмет врати на поновни поступак како би се непотпуно чињенично стање додатно утврдило и донела на закону заснована одлука. Наглашава да сведочење службеника Комесаријата за избеглице и миграције М. А. није узето у складу са законом, те да му није омогућено да се на исто у поступку изјасни и постави питање сведоку. Поред наведеног, указује да оспорено решење не садржи оцену доказа које је тужени извео по службеној дужности и прихватио као основане, нити разлоге због којих не прихвата ни један доказ који је предложио тужилац. Додаје да тужени помиње одређену дозволу одсуствовања и евиденциони

картон али да није јасно о каквој дозволи односно о каквом картону се ради, нити на који начин је тужени утврдио њихову садржину. Са ових и других разлога ближе наведени у тужби, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у детаљно датом одговору на тужбу у основи поновио разлоге садржане у образложењу оспореног решења, па је истичући неоснованост навода из тужбе предложио да суд исту одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања ове усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашо да је тужба основана.

Наиме, према разлозима образложења оспореног решења и стања у списима ове правне ствари, произлази да је тужилац дана 20.06.2017. године поднео захтев за азил у Републици Србији, а да је током трајања поступка био смештен у Центру за азил у Боговођи. Међутим, увидом у извештај Комесаријата за избеглице и миграције о стању у Центру за азил у Боговођи за дан 09.09.2017. године, поступајући орган је утврдио да је тужилац тог дана напустио Центар за азил у Боговођи уз пријаву овалшћеном службенику Комесаријата за избеглице и миграције, а у складу са чланом 10. Правилника о кућном реду у Центру за азил. Тужилац је пријавио одсуство и добио пријаву одсуства за период од 09.09.2017. године до 12.09.2017. године, али се у центар није вратио ни три дана по истеку пријаве одсуства, што је орган утврдио увидом у извештаје о стању у Центру за азил за дан 13.09.2017., 14.09.2017. и 15.09.2017. године. Стога, како тужилац није писмено нити усменим путем обавестио поступајући орган о промени адресе у року од 3 дана од истека пријаве одсуства нити се по истеку пријаве одсуства вратио у центар, што је органу потврђено од стране Комесаријата за избеглице и миграције дана 19.09.2017. године, то је он поступио супротно одредби члана 47. став 1. тачка 2. Закона о азилу којим је происано да је лице које тражи азил обавезно да о свакој промени адресе писменим путем обавести Канцеларију за азил у року од 3 дана од промене адресе. Имајући у виду наведено, првостепени орган је оценио да су се стекли услови за примену члана 34. став 1. тачка 3. Закона о азилу којим је прописан да ће се поступак за давање азила обуставити по службеној дужности ако лице које тражи азил без оправданог разлога не обавести Канцеларију за азил о промени адресе боравка, те му је применом одредбе става 2. истог члана одредио рок у коме, обзиром да нема други основ за боравак у Републици Србији, мора да напусти њену територију. Тужени орган је у поступку по жалби, по разматрању навода жалбе, разлога образложења ожалбеног решења и стања у списима ове правне ствари, оценио да у поступку доношења ожалбеног решења нису учињене битне повреде одредаба Закона о азилу и Закона о општем управном поступку које би биле од утицаја на правилност и законитост проведеног поступка. При томе је нашао да је првостепени орган правилно квалификовао чињенице у овој правној ствари и применио члан 34. став 1. тачка 3. Закона о азилу, те захтев за азил одбио као неоснован. Ово стога што је правилно утврдио чињенично стање када је нашо да је

тузилац поступио супротно одредби члана 47. став 1. тачка 2. Закона о азилу, са ког разлога су се стекли услови за примену члана 34. став 1. тачка 3. истог Закона. Тужени орган је оценио неоснованим жалбене наводе да је тужилац одмах након напуштања Центра за азил у Боговођи примљен у прихватни центар у Прешевоу с обзиром да је увидом у допис Комесаријата за избеглице и миграције број 019 – 3766/1 од 23.10.2017. године утврдио да је тужилац напустио Центар за азил у Боговођи, а да је боравио у Прихватном центру Прешево од 16. септембра 2017. до 19. септембра 2017. године. У прилог неоснованости навода жалбе тужени орган помиње и е-маил Центра за азил Боговођа 23.10.2017. године у коме се наводи да је овлашћена службеница Комесаријата за избеглице и миграције М.А. дана 09.09.2017. године поводом захтева подносиоца жалбе за одсуство из Центра за азил разговарала са њим на енглеском и на српском језику и да ни у једном тренутку није поменуо да не разуме било српски било енглески језик.

Међутим, основано се, по оцени Управног суда, наводима тужбе указује да је приликом доношења оспореног решења повређен закон на штету тужиоца. Ово пре свега са разлога што је орган погрешно применио материјално право када је оценио да су се у конкретном случају стекли услови за примену одредбе члана 34. став 1. тачка 3) Закона о азилу (“службени гласник РС”, број 109/2007), којом је прописано да ће се поступак за давање азила обуставити по службеној дужности ако лице које тражи азил без оправданог разлога, не обавести Канцеларију за азил о промени адресе боравка у року од три дана од настале промене, или на други начин спречава уручење позива или других писмена. Ово стога, што у поступку није утврђено нити је као разлог наведено да је тражилац азила необавештавањем о промени адресе боравка, односно на други начин спречио уручење било каквог позива или других писмена, а што је као разлог за обуставу поступка изричито прописано у одредби члана 34. став 1. тачка 3) Закона о азилу. Наиме, само ако би се утврдило да је тражиоцу азила била покушана достава односно уручење каквог позива или других писмена, па да иста није била могућа са разлога што лице које тражи азил није пријавио промену адресе боравка, поступак је могао бити по том основу обустављен, али не и са разлога што је, по оцени органа, поступио супротно одредби члана 47. став 1. тачка 2) према којој је лице које тражи азил обавезно да о свакој промени адресе писменим путем обавести Канцеларију за азил, у року од три дана од промене адресе. Наиме, по налажењу овог суда нису били испуњени услови за обуставу поступка за давање азила применом одредбе на коју су се тужени и првостепени орган позвали, јер су сви разлози за обуставу поступка прописани чланом 34. Закона о азилу процесне природе и тичу се мера за обезбеђења присуства тражиоца азила пред органом, односно односе се на обезбеђење процесних претпоставки за вођење управног поступка. Због тога је и прописано да се поступак обуставља у случају када нема процесних претпоставки за његово вођење, а ово није био један од њих, јер је тужилац био доступан надлежним органима. Наиме, из обрасца пријаве одсуствовања која је саставни део Правилника о начину вођења и садржини евиденција о лицима смештеним у Центру за азил (“Службени гласник РС”, број 31/2008) произлази да тужилац није имао обавезу да тражи дозволу за одсуствовање, већ да је имао обавезу да пријави одсуствовање, са навођењем разлога одсутности и места и адресе боравка за време одсуствовања.

Осим наведеног, основано се у тужби указује да је тужени орган у поступку по жалби изводио доказе, а да при том тужиоцу није омогућено да се са њим упозна нити да се о њима изјасни. Наведено се односи на оцену дописа Комесаријата за избеглице и миграције број 019-3766/1 од 23.08.2017. године, затим на е-маил кореспонденцију са Центром за азил у Боговађи од 23.10.2017. године, у којем се наводи да је овлашћена службеница Центра дана 09.09.2017. године, поводом захтева за одсуство из Центра разговарала са тужиоцем, а којом приликом он није поменуо да не разуме ни српски ни енглески језик. На описан начин је учињена битна повреда правила поступка на штету тужиоца и то одредбе члана 11. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службеник гласник РС”, бр. 18/16) којим је прописано да се странци мора пружити прилика да се изјасни о чињеницама које су од значаја за одлучивање у управној ствари, али и одредбе става 2. истог члана којом је прописано да се без претходног изјашњавања странке може одлучити само када је то законом дозвољено. Наиме, право странке не изјашњавање указује на њену активну улогу у поступку одлучивања о њеним правима и правним интересима и обухвата како поступак који претходи доношењу првостепеног решења, тако и поступак решавања поводом жалбе. Наиме, када другостепени орган сам утврђује одређене чињенице, он мора да омогући странци да се изјасни о чињеницама и околностима које су важне за доношење одлуке, што је у конкретном случају изостало. Наведена обавеза органа је у непосредној вези са начелом законитости из члана 5. Закона о општем управном поступку, као основним начелом управног поступка, те са начелом истине и слободне оцене доказа из члана 10. став 1. истог закона, према коме је орган дужан да правилно, истинито и потпуно утврди све чињенице и околности које су од значаја за законито и правилно поступање у управној ствари. Како је тужени орган пропустио да поступи на описани начин то је повредио и своју дужност која произлази из одредбе члана 7. Закона о општем управном поступку, а према којој је дужан да странци омогући да што лакше заштити и оствари своја права.

Са свих изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, применом одредбе члана 40. став 2. у вези са чланом 42. став 1. Закон о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што је тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона везан правним сватањем и примедбама суда наведеним у овој пресуди.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 05.06.2018. године, 9 У. 3665/18

Записничар
Елена Петровић, с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АЈ